

RUBAİ MISRALARINDA HİKMET DAMLALARI (43)

ZİKR-İ HUDA

Çık ruhuna kurtul tuzağın haps-i bedendir
Bak kalbe huzur zikr-i hüdâ anla nedendir
Bir kendini bir âlemi süz bul neredendir
Bak kalbe huzur zikr-i hüdâ anla nedendir

SAKIN FANİYE KANMA

Hep lezzeti var sanma sakın fâniye kanma
Neşeyle gelen gamla gider anla usanma
Bir hikmeti var bil de firâk nârına yanma
Neşeyle gelen gamla gider anla usanma

O MÂH

Bin cevr edecek saklamıyor gör bana cânâ
İncitmeye gelmiş ya o mâh sanki cihana
Dargın kalamam ben kıyamam ah hiramâna
İncitmeye gelmiş ya o mâh sanki cihâna

ÇAV BELLA.. (NEFSİME)

Şimdi sıra sendedir nefsim kendine bir bak
Hep karşıda arama şu hâlîne bir mum yak
Sen de haramı bırak helali etme ırak
Sana da var son durak nedir şu FAİZ hâlâ
Bil okunmadan selâ çav bella FAİZ bela

Ah öğrendin haram ne için başka başka yüz
Mü'minin hakkına gir onu kandır onu üz
Hep uzaklara baktın ruhunun kirini süz
Baharının sonu güz nedir şu RİYÂ hâlâ
Bil okunmadan selâ çav bella RİYÂ bela

Manfaate ram oldun dâim ara siyasi
Önce menfaat deyip sonra ettin kıyası
Garip köylüye değil sen Hakk'a oldun âsi
Yakalar seni yas'ı nedir bu TORPİL hâlâ
Bil okunmadan selâ çav bella TORPİL bela

Bir önüne bakmazsın ah şu gözün şu gözün
Dilin haram der amma hükmü var mı boş sözün
Yahu biraz içe dön biraz da düzelt öz'ün
Şimdiden hazır közün nedir bu ZİNÂ hâlâ
Bil okunmadan sela çav bella ZİNÂ belâ

ŞU ÜÇ GÜN İÇİN

Perişan hâlimizi kimse zikretmez yazık
Çıkarı gören durmaz dosta da atar kazık
Elzem hekîm-i hâzık anlata çürük beden
Şu üç gün için yeten yalnız üç günlük azık

KİMİ DEM...

Kimi dem fahre meftun zulmet içre bir şair
Kimi dem hakka dâir coşkularla şâdım ben
Kimi dem perdelendi pis nefsimden şair
Kimi dem bir zerreden güneşi yaşadım ben

ŞU ECEL

Beklerken âdemi daracık mezar
Zanneder kendini gülşende hezar

Geçer azar azar şu ömr-ü fâni
Ah şu ecel âni yakar ah ü zâr

KILIF ARAYIŞI

Ben laik değilim ki bu İslam'dan kaçışım
Dinin elzemlerine karşı bayrak açışım
Samimi değil bilin laik söylem saçışım
Kör isyankarlığıma bir kılıf arayışım

HEZÂR

Figân ile gelmez ki gül perişan olma ey bülbül
Nicedir ağlar inlersin çâreni derd içinde bul
Yetişir bu ah ü zârın mezar olmasın bizârın
Terk eyle gamlı nazârın bil hikmeti gel sen de gül

DERD-İ FİRAK

Ah derd-i firaktan bana yar yok gibi çâre
Artık yetişir gönlüme açmam yeni yâre
Bilmem ki ömür var mı acep başka bahâre
Artık yetişir gönlüme açmam yeni yâre

ANİDEN GELİR KIŞ

Hep baharlar beklenirken âniden gelir kışlar
Rüyâdır bu biter erken şaşkınlaşır bakışlar

FANİ İNSAN

Fâni insan fânidür an sandı kendin lâyemut
Söylesen dinler mi nâdan cân ilinden cânı tut
Vakti olmaz etse iz'an ah turab'dan şol vücut
Söylesen dinler mi nâdan cân ilinden cânı tut

OL MUHAMMED MUSTAFA (SAV)

Kadri bilmez nâ vefâyım çektiğim dâim cefâ
Hakk'ı iz'andur safâ der ol Muhammed Mustafa (sav)
Kör mü oldum vâ esefâ düşmemiş gönlüm saf'a
Hakkı iz'andur safâ der ol Muhammed Mustafa (sav)

GÖRMEYENLER İÇİN

Anla artık anla cânâ âşığın tek vârı yâr
Dâhi izânın gerektür ânda elzem âr'ı var
Görmeyenler'çün münâdî bak ne söyler kâinat
Kış bahârın leyl nehârın gülde hârın kârı var

HAKK'A KALBİ BAĞLAMAK

Ah o Kur'an kâinâtın bahçesinden çağlasın
Kadri bilmektür bu akşam Hakk'a kalbim bağlasın
Zikreder dâim hezârân bin huşû can ağlasın
Kadri bilmektür bu akşam Hakk'a kalbim bağlasın

İLİM HAKKIN NURUDUR

İlim Hakkın nurudur ikram edilmiş kula
Âlim olan dâim der baş üstünde tutula
Görünmek için cahil eyler âni basamak
Ah kıymet bilmez ahmak döner değersiz çula

KENDİSİNDEN BİHABER

Kendisinden bî haber bilinmeye râm olur
Riyâkar nâdan güya medih ona kâm olur
Kemalât kendinden ya gösterir kula kuşa
Üç beş sahte alkışa ahreti haram olur

ANLADIM SENİ DÜNYA

Anladım seni dünya lezzet adına çöpsün
Hâlâ aldanan varsa fâni yüzünü öpsün

İNSAN

Ah eşref-i mahlûk olarak eyledi ihsan
Bir mûcize hem âyinedir Rabbine insan
Âlemleri nur dolduracak hû dese lîsan
Bir mucize hem âyinedir Rabbine insan

GÜLDÜRMEĞİ BİR DEM

Kalbimde derin yâresi var bilmeyiversin
Güldürmedi bir dem beni ah gülmeyiversin
İncitti vefasız yetişir gelmeyiversin
Güldürmedi bir dem beni ah gülmeyiversin

SEVMEM DİYEMEM

Kırdın yine âh lâne-i gönlümle harâbım
Cevrin bana hâr dîdede eşkim ise âbım
Sevmem diyemem nîmeti aşk belki serâbım
Cevrin bana hâr dîdede eşkim ise âbım

YALAN İMİŞ AŞK YEMİNİ

Temâşâ-i dem eyleyip demledim her demini
Hayaller ayn-ı inkiraz simâda riya gördüm
Nağme-i mâtem beklermiş yârin gonca femini
Yalan imiş aşk yemini aşk dahi rüya gördüm

SUSKUN

Gam içre gönül derdini saklar gibi suskun
Fânîde kalan aşkı yasaklar gibi suskun
Ömrün kışı ah saçtaki aklar gibi suskun
Fânîde kalan aşkı yasaklar gibi suskun

SEVME GÖNÜL

Aşk derdine derman arayan sanma ki yâr'dır
Aldanma füsunkâra gönül âşığa bâr'dır
Ah mecnunu leylaya salan aşktaki hâr'dır
Geç sevme gönül sevme yalan sevme zarardır

SENİN

Yüzün hüsündür senin
Medih süsündür senin
Âhir hüznü'dür senin
Ey neş'eyâb mâhitâb
Sana eylerim hitâb

Sen gonca âşık hezâr
Bayıldın kılsın nazâr
Ah ne yakın âh ü zâr
Ey neş'eyâb mâhitâb
Sana eylerim hitâb

Hâlâ sevdâda gözün
Âşk güftesi hoş sözün
Amma fânîdir öz'ün
Ey neş'eyâb mahitâb
Sana eylerim hitâb

SANMA CANA

Sanma cânâ aşk sanadır ah hayatın âbısın
Ol kudrete bir âyine hem hakikat bâbısın
Cama gönlünü veren'çün gönüller mehtâbısın
Ol kudrete bir âyine hem hakikat bâbısın

DÜŞÜN

Ömürse yaşanmış almış demini
İhtiyarlık doldurmuş tüm gündemini
Artık tanımazsın gonca femini
Gözünü kâinata açanı düşün
Bedende bin kâinat yapanı düşün

REVAMIDIR

Revâmıdır şu fâniye fedâ eylediğin mânâ
Ne verd-i rânâ senindür ne canın verdigin cânâ
Elzemdür kim vefâ sana ah vakit azdur iz'âna
Bil varmadan o son âna niçün gelmissin cihâna

AKLI KÂİNATA SAL

Gözün ufuğa kördür aklı kâinata sal
Ruhunun keşşâfı ol ya çürük bedende kal

ÜÇ KAĞITÇI

Kendi ahlaktan bî haber bana ahlak satacak
Ceridesine tuh etsem sel götürüp batacak
Bre rezil üç kağıtçı Ata neyine senin
Haline bakın züppenin mal üstüne yatacak